

Farkas Árpád Az örök hó határa

A puskacsó, ha tömve verssel, hallgat,
fojthatod virággal, nem süll el;
nem robbantasz virág-vers forradalmat
űzött szíved vad billentyűivel.
A puskacsót térden ketté kell törni,
s marad markodban fém- és fahusáng,
modern-mód magunk keccsel öldökölni
segít a bős Balkán-orangután.
Tort ülni, lám csak, végül eljövénnek
új idők vadjai, s már szilaj gízgazok
uszulnak torkodra — sikolt az ének,
amivel maradsz — s én is maradok
az örök hó határán, itt. Hát: fennebb!
Mint kit Isten jól már nem lakat,
s mint kivel csak Szaharát etettek,
országhatárt falok —: vadhavat
emésztek — messzeséget! Béna angyalok
tudják így magukat mennybe-enni,
fegyvertelen csak fönnebb, merre csúcs ragyog —,
még akkor is, ha nincs odafönt semmi.

1992

Vári Fábrián László E földről...

Farkas Árpádnak

E földről én el nem futhatok,
s meg sem halhatok készakarva.
Feszül rajtam a bánat inge
kikeményítve, kivasalva.

Égrengés moraja hömpölyög,
dobhártyám vérzik beszakadva,
és e magos mennybéli fényben
alig ösmerek önmagamra.

Rám mered sok oktalan állat,
kik inni keresztvízre gyűlnek,
de elsáncolnak a farkasok —
villámló szemekkel körbeülnek.

Annak okáért elvadulva
élek köztük a hegyek hátán.
A téboly rángat dombról dombra,
s lent a völgyben dühöng a Sátán.

Mert Farkas Árpádként beszéltem,
irgalom számomra ne legyen!
Tömöm e verset puskacsóbe,
és szétloccsantom a fejem.

1989.

Shrek Tímea Két golyó között

A fenyőt a spájzba rejtjük,
becsukunk minden ablakot,
suttogva kántáljuk,
megszületett a Megváltó,
figyel a szeku, a szomszéd is besúg,
még nem tudod, hogy apád a legjobb spion,
az akták csak húsz év múlva
kerülnek elő.

Röppen egy löttlábú angyal.*
a föld alá bukik, alászáll a poklokra.
Ünnepi csend két golyó között.
A mózeskosarat tébolyult anya rázza,
közben a család tükröket takar le,
hogy a halott ne nézzen vissza.
S miután a földbe rakják az apró testet,
tort ülnek felette
karácsony éjszaka,
röppen egy löttlábú angyal.*

*Farkas Árpád: Fekete karácsony

Dimény H. Árpád nincs mit, nincs kit

„töreként zizegő
egek alján költők ámítanának alátra hajló főt és
szívet —, de már nincs mit, nincs kit.”
Farkas Árpád

„miért nincs itt a haza, ahol mi vagyunk,
és miért nem vagyunk ott, ahol a haza van.”
Markó Béla

nem értettem de hallgattam a híradót
s a városkánk fölötti némaságban
fuldokolt a Hold

anyám ideges volt bénán lógott
két keze rángatózó ujjain játszott
a csavargár hamiskás üteme

apánkat szolgálatba hívták
karszalagot puskát is osztottak neki
velünk vannak a katonák a hadsereg

apám és a legyőzhetetlen
bácsik a decemberi csontropogásban
úgy vágytam én is felnőni a halálig

városkánk főterén a pártház égett
máglyákban könyvek a kockaköveken
menekült a „törvényes” rend

az ágyban felkucorodva figyeltünk rádiót
tévét vártunk hogy szóljon döndüljön
mint mikor levágják a harangot

a város szélén munkások ásták az árkot
jönnek a terroristák s bár nem hallottam
ma hallok háttal a falnak visszaverődnek a hangok

kezemben életre kelt műanyag
katonák ernyedtt zászlókkal mímeltem
egy mű-forradalom ritmusát

nem a hazámat féltettem
nem lógott kulcsa a nyakamban
apámért aggódtunk mikor jön végre HAZA

az akkori karácsony színe-fehérje
felhorzsoltt bőrű fagy és hófúvások
az idegekben alszik feketül reflexeinkben

karácsonyomból nem maradt
se fekete se halotti kék elolvadt
mint húgom markában a hópihék

Szabó Fanni Terítékünk

Országunk asztalán teríték, kalács,
a narancsot, banánt lecserélték.
Holnap hamburgert eszünk, telefont,
tabletét kapunk löttlábú angyalok* helyett.
Legyen meg az akaratunk,
amint Nyugaton, úgy itthon is.
Lövések kopogása. Hóba süppedő testek.
Váltakoztak a kísértések,
nem eszünk rántott párizsit, nincs porcukor
a hurkán, vagdalthús, vitaminaláta,
nem tépjük egymás veséjét, máját,
mi már nem vagyunk éhesek.
Mi új lapokra írunk, miénk az ország,
az ökölbe szorult kezek engedése.
Kínából rendelünk zoknit, ha akarunk,
Angliából posztert, a németektől késeket,
házhoz szállítanak, nem visznek,
ha nem akarok menni, nem akarok menni,
fehér minden karácsony, nincs remegés,
ha összekulcsoljuk kezünk, a félholt
fény erősödni kezd.

* Farkas Árpád: Fekete karácsony

Ráday Zsófia Röpképtelen

„...a maradék reménnyel elröppen
egy löttlábú angyal.” (Farkas Árpád)

Tettlegességig fajult ima.
Szétmorzsolod az érintést,
és a galambok elé szórod.
Mintha ez lenne az első hó.
Átfagynak a kezeid egészen.
Emberváratból nézlek.
Innen tanulok zuhanni,
csak az érzés ösztönös.
De szorosabbra zárod,
akár kulcsra is a testet.
Vannak helyek,
ahová már nem ér el a gravitáció.

